Броня зиму малювала:
Теплу кофту надівала,
Чобіточки і пальто,
Шапку, шарфик
ще й спідницю –
Певно, щоб не застудиться.
Ось прийшла з роботи мама:
– Це комедія чи драма?
Що це на тобі надіто?
Схаменись! Надворі – літо…
Годі, Броню, мудрувати,
Годі, доню, жартувати
І дурниці малювати.
Дай-но гляну я сама.
…А на аркуші – зима.
Іній. Сніг. Замерзлі ріки.
І мороз, мабуть, великий,
Бо з малюнка до кімнати
Стало вітром завівати,
І здалось, ось-ось до ніг
Тихо ляже справжній сніг…
Мама кліпнула очима,
Пересмикнула плечима
І тихенько вийшла з хати,
Щоб дочці не заважати.
Тільки й мовила: "Дивись,
Ти того, не застудись…"